

HỒI MƯỜI TÁM**Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng**

ốc Mộng Viễn lời vừa thốt ra, Quy Đại Hóa liền biến sắc mặt, ấp úng nói:

- Vị ấy là ... là ...

Cổ Hoàn Bạch sầm mặt xen lời:

- Vị ấy là ai ? Quy đại hiệp có điều không thể nói ra phải không ?

Quy Đại Hóa chau mày cười gượng gạo:

- Chẳng phải lão ô không muốn nói, mà là vị cố nhân kia của lão ô không cho nói .

Đoạn đưa mắt sâu lắng nhìn Cốc Mộng Viễn .

Cốc Mộng Viễn hiểu lầm ý cái nhìn đó, tưởng là Quy Đại Hóa bảo mình khuyên ngăn Cổ Hoàn Bạch , đừng hỏi tiếp nữa để khiến ông khó xử .

Nên chàng bèn mỉm cười nói:

- Hiền đệ, Quy tiền bối đã có điều khó nói thì thôi vậy !

Cổ Hoàn Bạch giậm chân dần dỗi:

- Thấy đều là hạng không dám gặp người cả .

Cốc Mộng Viễn chau mày, nhưng chàng chẳng tiện nói gì nữa, bởi chàng biết nếu mình mà nói thêm một lời nào chắc chắn vị hiền đệ này sẽ làm rùm beng lên.

Quy Đại Hóa cũng thoáng biến sắc mặt, lòng hết sức bức bối, song vì muốn giữ hòa khí, ông cũng đành dần nén, gượng cười nói:

- Xin hai vị lão đệ hãy thứ cho lão ô nỗi khổ tâm khó nói này .

Cốc Mộng Viễn cười :

- Quy tiền bối quá nặng lời rồi .

Ngay khi ấy, trong trận đấu vang lên một tiếng cười quái dị, và tiếp theo là tiếng lạnh lùng quát:

- Thật chẳng ngờ các hạ cũng là người trong Kiếm Lâm Tứ Tuyệt, hết sức hân hạnh được gặp.

Rồi thì mấy tiếng bình bình vang lên, tiếp sau đó tiếng nói lạnh lùng lại từ miệng thiếu niên áo xanh phát ra:

- Bốn tiểu gia không muốn quá đáng, nếu các hạ còn không biết điều thì chớ trách bốn tiểu gia hạ thủ vô tình đấy .

Người áo đen buông tiếng cười hăng hắc, chưởng thế đột biến, thân pháp lập tức trở nên nhanh khôn tả, khiến thiếu niên áo xanh buộc phải thoái lui liên hồi .

Cổ Hoàn Bạch thấy chưởng pháp của người áo đen, bất giác đôi mắt trở to hết cỡ, ngoảnh lại nhìn Cốc Mộng Viễn , thấy chàng vẻ mặt vẫn bình thản, lòng hết sức thắc mắc.

Thì ra y phát giác ra chưởng pháp của người áo đen chính là U Lan Triệt Mạch Chưởng, đó chính là môn võ công sư môn của Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Tứ Tuyệt, người áo đen đã thi triển pho chưởng pháp này chẳng phải có liên quan với Cốc Quân Lan hay sao ?

Và không chừng, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan .

Nhưng y lại không mấy khẳng định, bởi nếu là Cốc Quân Lan, vì sao bà lại không nhìn nhận diệt tử của mình? Và vì sao lại xuất hiện tại đây ?

Trong khi Quy Đại Hóa đã bảo là bà thất tung đã lâu, và điều càng khó hiểu hơn nữa là tại sao Cốc Mộng Viễn lại không kinh ngạc ?

Y càng nghĩ càng thắc mắc, bèn kề tai Cốc Mộng Viễn khẽ hỏi:

- Đại ca có nhận ra chưởng pháp của người áo đen không ?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn y, lắc đầu .

Cổ Hoàn Bạch chau mày trầm tư !

Y chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại không biết U Lan Triệt Mạch Chưởng.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch sau khi hỏi mình một câu, lại cúi đầu suy tư, hết sức lấy làm lạ, bèn mỉm cười hỏi:

- Hiền đệ biết pho chưởng pháp này ư ?

Cổ Hoàn Bạch vừa ngẩng lên, bỗng cảm thấy Quy Đại Hóa giật giật tay áo mình và lắc đầu, y liền tức vỡ lẽ, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan , vị cô mẫu mà Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm .

Y chẳng hiểu vì sao Cốc Quân Lan lại không chịu biếu lộ thân pháp , không chịu nhìn nhận vị diệt nhi Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm mình khắp chân trời góc biển này ?

Cổ Hoàn Bạch áy náy , cười với Cốc Mộng Viễn, lòng thầm nói:

- Tiểu đệ đâu muốn giấu đại ca, nhưng tiểu đệ lại chẳng thể không giấu, bởi chẳng những Quy Đại Hóa ngăn cản, mà quan trọng hơn nữa là chính cô cô đại ca không chịu nhìn nhận... Đa, tiểu đệ thật tức tưởi thay cho đại ca.

Nhưng miệng lại nói:

- Tiểu đệ cũng không biết, nhưng trông rất quen mắt...

Thật ra Cổ Hoàn Bạch đâu chỉ quen mắt, mà y còn học qua pho chuồng pháp ấy nữa là khác.

Đương nhiên là y không phải học được từ Cốc Quân Lan , mà là học được từ Tuệ Từ Thần Ni, chủ trì Phá Trần Am ở Hằng Sơn, phương ngoại chi giao của tổ phụ y .

Cốc Mộng Viễn nghe Cổ Hoàn Bạch bảo không biết pho chuồng pháp ấy, liền cười nói:

- Hiền đệ, chuồng pháp này chiêu nào cũng có thể công vào nơi yếu hại đối phương, lại nhanh nhẹn khéo léo và ngấm kèm trong rất nhiều thủ pháp điểm huyết và triệt mạch, thật lợi cho những người chân lực yếu kém, nếu do nữ giới thi triển hẳn là càng ngoạn mục hơn.

Cổ Hoàn Bạch ngăn người :

- Đại ca nói rất phải ... nhưng người áo đen này đâu phải nữ nhân .

Y nghe Cốc Mộng Viễn phê bình pho U Lan Triệt Mạch Chuồng, lòng cảm thấy hết sức lo lắng, nên cố ý chỉ rõ người áo đen không phải là nữ nhân .

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Cũng chưa chắc !

Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa cùng giật nảy mình. Cổ Hoàn Bạch buộc miệng nói:

- Đại ca, người áo đen này chuồng lực hùng mạnh, nữ giới đâu thể sánh bằng ?

Cốc Mộng Viễn cười cười, vừa định nói:

- Nội lực và chuồng thế của Tần Linh Sương đâu có kém hơn nam nhân.

Ngay khi ấy , chiến cuộc bỗng có sự chuyển biến, Cốc Mộng Viễn liền nín lại những lời định nói, đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh.

Thì ra lúc này chưởng pháp của thiếu niên áo xanh cũng đã thay đổi, chưởng sau nhanh hơn chưởng trước, và mỗi chưởng chân lực cũng mỗi lúc càng mạnh hơn, trong chớp mắt đã công ra hơn ba mươi chưởng.

Người áo đen liền bị bức lui năm bước.

Thiếu niên áo xanh bỗng cất chân phải, nhanh như chớp tiến tới ba thước lại liên hoàn tung ra bảy chưởng, buộc người áo đen phải thoái lui đến chỉ còn cách vách đá chừng năm thước, mới cười hăng hắc nói:

- Chưởng pháp này của tiểu gia thế nào ? Cao minh hơn U Lan Triệt Mạch Chưởng của các hạ nhiều chứ gì ?

Nói xong, dừng tay không công tiếp nữa .

Lúc này Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa đã vận đầy công lực vào hai tay, từ từ tiến tới, chỉ cần thiếu niên áo xanh mà bức lui người áo đen thêm ba bước nữa, hai người sẽ xuất thủ can thiệp ngay .

Chẳng ngờ thiếu niên áo xanh lại dừng tay và càng không ngờ hơn nữa, thiếu niên áo xanh lại nói tên chưởng pháp của người áo đen.

Quy Đại Hóa liền chau mày than thầm.

Cổ Hoàn Bạch thì bàng hoàng thất sắc, vội lui đến bên Cốc Mộng Viễn .

Còn Cốc Mộng Viễn thì trở to mắt nhìn người áo đen, và cũng nhìn thiếu niên áo xanh , đồng thời trong lòng lập đi lập lại:

- U Lan Triệt Mạch Chưởng ... U Lan Triệt Mạch Chưởng ...

Bỗng chàng nhướng cao mày, cất bước đi về phía hai người .

Chàng đi rất chậm, nhưng mỗi bước chân đều rất nặng nề.

Trong khi ấy, Cổ Hoàn Bạch tim đập thành thịch, mỗi lúc càng thêm hồi hộp theo từng bước chân của Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy, thiếu niên áo xanh lại nhìn người áo đen đang đứng thừ ra, lạnh lùng quát:

- Các hạ quả đúng là Băng Tâm Hồng Tự Cốc Quân Lan đã thất tung trong mười mấy năm qua, đây thật là một đại sự không ngờ ...

Dứt lời y buông tiếng khằng khặc cười dài quái dị .

Ngay khi ấy, người áo đen bỗng quay người , chậm bước đi về phía vách đá sau lưng, hai tay ấn vào chiếc ghế đá bên cạnh vách, liền thấy trên vách hiện ra một cửa hẹp, người áo đen vừa định đi vào .

Đột nhiên bóng nhanh nhấp nhoáng, một người đã đứng cản trước mặt người áo đen.

Người áo đen khi nhìn rõ người cản đường là ai, liền tức toàn thân rung động, không tự chủ được thoái lui liên hồi .

Nếu không nhờ Cổ Hoàn Bạch ôm giữ, người áo đen hẳn đã ngã lăn ra đất rồi .

Người áo đen ngoảnh lại nhìn, thoát tiên hoảng kinh vừa định đẩy hai tay đang ôm ngang lưng mình của đối phương ra, bỗng như đã phát hiện gì, chỉ khẽ nói:

- Hãy dìu ta đến bên chiếc bàn kia ... Rõ là nghiệt chướng ...

Cổ Hoàn Bạch cười nhẹ, y lời dìu người áo đen đến bên bàn đá, để người áo đen ngồi xuống ghế, sau đó hai tay buông thông đứng bên.

Quy Đại Hóa cũng đi đến, nhìn người áo đen cười thiếu nã .

Trong khi ấy người áo xanh cản đường người áo đen đã sải bước đi về phía thiếu niên áo xanh đang đứng thừ ra nơi giữa thạch thất.

Khi đến cách chừng ba thước, người áo xanh dừng lại, đó chính là Cốc Mộng Viễn.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, bỗng nhường mày cười nói:

- Vừa rồi huynh đài đã giúp tại hạ cản đường không cho người áo đen thoát thân, thịnh tình ấy tại hạ vô cùng cảm kích.

Cốc Mộng Viễn trước đó chỉ cảm thấy thiếu niên áo xanh này như quen quen, tựa hồ như đã gặp qua ở đâu đó, giờ nhìn thấy rõ nốt ruồi tím ở nơi giữa chân mày, y liền nhớ ra , cười khẩy nói:

- Thì ra là các hạ ... Tại hạ thật thất kính !

Quy Đại Hóa , Cổ Hoàn Bạch và người áo đen nghe vậy đều ngạc nhiên sao Cốc Mộng Viễn lại biết người thiếu niên áo xanh này thế nhỉ ?

Thiếu niên áo xanh cười :

- Nhân lực huynh đài quả đúng tại hạ đã dự liệu, thật đáng khâm phục !

Nói xong lại buông tiếng cười dài một tràng.

Cốc Mộng Viễn mặt thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ một điều .

Thiếu niên áo xanh ngưng cười :

- Xin huynh đài cứ nói !

- Kể đã hạ sát mấy mươi bằng hữu võ lâm trong Miếu Quan Đế ở Tầm Dương và để giấy lại đe dọa tại hạ với Cổ huynh đệ , phải chăng là các hạ ?

Thiếu niên áo xanh nhếch môi cười :

- Chuyện nhỏ nhất ấy mà huynh đệ còn nhớ ư ?

Y trả lời một cách thật nhẹ nhàng, khiến Cốc Mộng Viễn giận đến hai mắt như phún lửa, gần giọng quát:

- Các hạ cho đó là chuyện nhỏ nhất ư ? Mấy mươi mạng người mà như chuyện đùa trẻ con hay sao ? Hãy trả lời, lá thư kia có phải các hạ đã để lại hay không ?

Thiếu niên áo xanh lắc đầu cười :

- Không phải !

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Không phải ư ? Vậy những người trong miếu do ai hạ sát ?

Thiếu niên áo xanh gật đầu :

- Tại hạ chỉ định dùng họ để thử thủ pháp , ai ngờ họ lại vô dụng đến như vậy .

Cốc Mộng Viễn giận dữ quát:

- Láo ! Trong thư rõ ràng là khẩu khí của một người .

Thiếu niên áo xanh thản nhiên cười :

- Nhưng cũng đâu viết rõ là do một người gây ra !

- Người đã chết bởi kim châm tẩm độc của các hạ, hẳn không phải là giả chứ ?

Thiếu niên áo xanh nhướn mày:

- Huynh đài nên biết là tại hạ trước nay không bao giờ làm chuyện mờ ám.

Câu nói của y hết sức mơ hồ, Cốc Mộng Viễn bất giác chau mày:

- Hành vi của các hạ hôm nay cũng kể được là không mờ ám ư ?

Thiếu niên áo xanh cười hăng hắc:

- Theo huynh đài thì tại hạ mờ ám chỗ nào ?

Cốc Mộng Viễn cười khẩy:

- Nấp trong tối ám toán Thẩm Tam Thắng, vậy cũng là quang minh chính đại ư ?

Thiếu niên áo xanh cười to:

- Ai bảo tại hạ ám toán ?

- Chính Thẩm Tam Thắng đã nói !

Thiếu niên áo xanh hai mắt chột lạnh:

- Thẩm Tam Thắng không bị đến như vậy đâu ! Lúc tại hạ xuất thủ điểm huyết ông ta, rõ ràng ông ta đã nhìn thấy tại hạ, nếu không thì đã táng mạng rồi .

Cốc Mộng Viễn đuối lý, quả đúng như đối phương đã nói, nếu y mà xuất thủ ám toán , qua trình độ võ công của y vừa rồi, Thẩm Tam Thắng chắc chắn đã táng mạng.

Thiếu niên áo xanh thấy Cốc Mộng Viễn lặng thinh bèn cười nói:

- Cốc huynh đài hẳn là tin được tại hạ chứ ?

Cốc Mộng Viễn giật mình sửng sốt , sao y lại biết danh tánh mình thế này .

Nhưng chàng lập tức nhận thấy mình thật đáng buồn cười, hôm ở trong Miếu Quan Đế , Cổ Hoàn Bạch chẳng phải đã báo ra danh tánh của hai người là gì ? Y biết thì có gì là lạ ?

Nhưng câu hỏi của đối phương khiến chàng hỏi ngược lại:

- Các hạ danh hiệu xưng hô thế nào ?

Chàng vốn nghĩ đối phương chưa chắc trả lời một cách mau mắn, nếu không thì sao cha con Quy Đại Hóa đánh nhau với y cả nửa ngày trời mà cũng chưa biết danh tánh đối phương ?

Nhưng kết quả đã ngoài dự đoán của Cốc Mộng Viễn .

Thiếu niên áo xanh lại nhếch môi cười nói:

- Tại hạ là Triển Bá Tuấn , nhiều đời cư trú ở Thanh Thành, Cốc huynh có điều gì thắc mắc nữa không ?

Cốc Mộng Viễn ngần người :

- Còn sư môn Triển huynh ?

- Không thể phụng cáo !

Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt, vừa định quát hỏi Triển Bá Tuấn đến đây với mục đích gì ?

Quy Đại Hóa bỗng lớn tiếng hỏi:

- Triển Bá Tuấn, chủ nhân Đoạn Kiếm Lâu Triển Vân Sanh là gì của tôn giá ?

Triển Bá Tuấn mỉm cười :

- Gia phụ !

Y vừa dứt tiếng, Quy Đại Hóa và người áo đen cùng giật nảy mình.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cũng thoáng biến sắc mặt.

Y là con trai của Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh ư ?

Triển Vân Sanh là một người hiệp nghĩa giới bạch đạo, khi xưa bại dưới kiếm Hạ Địch Cuồng , đã trở về Ẩm Kiếm Lâu ở Thanh Thành, đổi tên là Đoạn Kiếm Lâu, từ đó không bao giờ ra khỏi nhà nữa .

Về việc ông ta cưới vợ sinh con, cơ hồ không ai biết đến.

Thật chẳng ngờ võ công của con trai Triển Vân Sanh lại cao hơn phụ thân rất nhiều .

Quy Đại Hóa tiến tới ba bước, trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp quả thật là con của Triển Vân Sanh huynh ư ?

Triển Bá Tuấn cười khẩy:

- Trên đời tuy có rất nhiều kẻ ngốc, nhưng không ai ngốc đến đổi cam tâm làm con kẻ khác.

Người áo đen nghe vậy lại giật mình .

Và những tình cảnh ấy thấy đều lọt vào mắt Cổ Hoàn Bạch , lòng y ngập đầy nghi vấn, nhưng lại không thể mở miệng hỏi và cũng không sao nghĩ ra được câu giải đáp..

Ngay khi Cổ Hoàn Bạch đang tư lự, Quy Đại Hóa đã cười giòn nói:

- Triển hiền đệ, lệnh tôn không cho hiền đệ biết về giao tình giữa lệnh tôn với bọn lão phu ư ?

Triển Bá Tuấn lạnh lùng đáp:

- Có !

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Hiền đệ vậy đâu phải là lễ độ với trưởng bối thế giao ?

Triển Bá Tuấn xẵng giọng :

- Gia phụ không bao giờ màng đến chuyện của tại hạ, nên tại hạ cũng chẳng bao giờ màng đến chuyện của gia phụ . Quy Đại Hóa, giao tình giữa tôn giá với gia phụ thế nào, chẳng liên quan gì đến tại hạ cả .

Quy Đại Hóa giận đến râu tóc dựng đứng quất:

- Súc sanh ... Triển Bá Tuấn, người không phải là con người ...

Triển Bá Tuấn nhướn mày, cười khằng khặc nói:

- Lão thất phu chó nòi cuồng, tiểu gia chẳng ngán đâu .

Quy Đại Hóa giận run người :

- Triển huynh hỡi ! Sao Triển huynh lại có một tên nghiệt súc sanh thế này ?

Triển Bá Tuấn vung hai tay áo quất:

- Tránh ra, tiểu gia ghét nhất hạng kẻ cả vô sỉ như vậy !

Một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải xô về phía Quy Đại Hóa .

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, lách người cản trước mặt Quy Đại Hóa, khẽ nói:

- Quy tiên bối hãy tránh sang bên để vân bối đối phó y cho !

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn hùng mạnh này đã sắp chạm vào ngực Cốc Mộng Viễn , Quy Đại Hóa thấy vậy cả kinh, vội đưa tay định kéo Cốc Mộng Viễn tránh ra ...

Giá như ông không dịch bước định kéo Cốc Mộng Viễn thì ông đang đứng sau lưng chàng, chưởng lực của Triển Bá Tuấn cũng chẳng thể quét trúng ông được.

Nhưng ông bối lo cho Cốc Mộng Viễn nên người phải di động, dư lực chưởng phong của Triển Bá Tuấn lướt qua bên người Cốc Mộng Viễn, đẩy ông bật lùi ra sau ba bước.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn thật mạnh đến mức kinh người .

Nhưng võ công của Cốc Mộng Viễn càng cao thâm đến mức không thể tưởng tượng được.

Quy Đại Hóa không chịu nổi dư kinh chưởng lực của Triển Bá Tuấn , nhưng trúng thẳng vào người Cốc Mộng Viễn thì lại như gió nhẹ thổi vào đá to chẳng chút ảnh hưởng nào cả .

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng sững tại chỗ, miệng tùm tùm cười .

Triển Bá Tuấn rung động cõi lòng, buộc miệng nói:

- Công lực của Cốc huynh, tại hạ thật hết sức bội phục.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chưởng lực hùng mạnh của các hạ cũng là tại hạ bình sanh mới thấy .

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Nhưng thái độ khinh thường đạo lý thiên luân của các hạ, tại hạ thấy không đồng ý .

Triển Bá Tuấn cười ha hả:

- Cốc huynh khen ngợi, tại hạ hết sức vui mừng. Còn vấn đề giữa tại hạ với gia phụ thì người ngoài chẳng thể hiểu được. Cốc huynh đừng thắc mắc là hơn.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Tình phụ tử thiêng liêng, há thể xem thường? Bạn của cha mẹ tức là trưởng bối, chẳng lẽ đạo lý thông thường ấy mà Triển huynh cũng không hiểu hay sao ?

Triển Bá Tuấn thoáng biến sắc mặt:

- Cốc huynh, tại hạ kính Cốc huynh là một trang nam nhi siêu quần nên mới khách sáo với Cốc huynh thế này, những mong Cốc huynh đừng vì quan niệm phàm tục ấy mà khiến cho tại hạ thất vọng .

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ cũng vì kính trọng các hạ phong tư hơn người, võ công trác tuyệt nên mới có lòng thương tiếc không muốn nhìn thấy các hạ lầm đường lạc lối ...

Triển Bá Tuấn bỗng quát:

- Gì là lầm đường lạc lối ? Gì là nẻo ngay đường phải ? Tại hạ không thích nghe những triết lý ấy !

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, lòng liền trĩu xuống, nhận thấy người này đã vô phương cứu chữa rồi .

Chàng lắc đầu thở dài nói:

- Tại hạ thật lấy làm tiếc cho các hạ ...

Triển Bá Tuấn vừa cười ha hả, Cổ Hoàn Bạch đã lớn tiếng nói:

- Đại ca, đừng lôi thôi với y nữa !

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Hiền đệ nói rất phải !

Đoạn sầm mặt nói:

- Việc riêng của các hạ, chúng ta không bàn đến. Các hạ sau khi giết người tại Tầm Dương rồi theo dõi tại hạ đến đây, phóng hỏa đốt trang thật ra có dụng ý gì ?

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh sao thể quả quyết tại hạ đã theo dõi Cốc huynh chứ ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Hành động của Triển huynh đã quá rõ ràng rồi !

- Nếu tại hạ theo dõi Cốc huynh, vì sao Cốc huynh với vị Cổ huynh đệ này ở ngoài trang, tại hạ lại bỏ hai vị mà đi vào địa thất chứ ?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, trầm nghĩ , y nói cũng có lý .

Nhưng Cốc Mộng Viễn cũng có ý nghĩ khác, chàng cười khẩy nói:

- Các hạ biết tại hạ khi chưa tìm ra kẻ phóng hỏa là ai, chắc chắn không rời khỏi Túy Liễu Trang này, dĩ nhiên là các hạ không lo tại hạ bỏ đi rồi .

- Vậy là Cốc huynh quả quyết tại hạ đã theo dõi hai vị chứ gì ?

- Các hạ tự hiểu rất rõ ! Tại hạ rất mong các hạ hãy thành thật cho biết hành động này có dụng ý gì, nếu không các hạ sẽ tự chuốc khổ vào thân đấy .

Triển Bá Tuấn phá lên cười :

- Nghe khẩu khí Cốc huynh, nếu tại hạ mà không nói thì Cốc huynh sẽ động thủ chứ gì ?

- Đó là tại hạ bất đắc dĩ phải vậy !

Triển Bá Tuấn cười :

- Ai dám ép buộc Cốc huynh nào ?

Cốc Mộng Viễn nhượng mảy:

- Chính các hạ !

Triển Bá Tuấn nhẹ lắc đầu :

- Lời lẽ Cổ huynh chẳng phải còn bức người hơn ư ?

Cốc Mộng Viễn tức giận:

- Các hạ không chịu nói chứ gì ?

Triển Bá Tuấn lắc đầu cười :

- Tại hạ trước nay không thích bị người bức bách, giọng điệu Cốc huynh thế này, tại hạ dù muốn nói cũng chẳng thể được, bởi như vậy sẽ trái với xu hướng của tại hạ .

Cốc Mộng Viễn chau mày:

- Vậy theo ý các hạ là muốn tại hạ phải van cầu chứ gì ?

- Không cần phải vậy !

Cốc Mộng Viễn mắt rục lên sắc lạnh:

- Các hạ vẫn không chịu nói ư ?

Triển Bá Tuấn cười :

- Không hẳn là vậy!

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn:

- Thật ra các hạ có ý gì ? Ổm ờ thế này đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu .

Triển Bá Tuấn cười ha hả:

- Cốc huynh không hiểu dụng ý của tại hạ thật ư ?

- Tại hạ rất ngu xuẩn, nếu các hạ không nói rõ, tại hạ quả thật đoán không ra .

- Cốc huynh còn nhớ tại hạ đã nói là không thích bị giết khác bức bách chứ ?

- Đó là việc của các hạ, tại hạ không có quyền thắc mắc.

Triển Bá Tuấn cười :

- Nhưng điều ấy lại quan hệ đến việc tại hạ có nên trả lời câu hỏi của Cốc huynh hay không .

- Vậy thì tại hạ xin kính cẩn lắng nghe .

Triển Bá Tuấn ha hả cười to:

- Cốc huynh không cần phải kính cẩn, chính vì tại hạ không thích bị người bức bách nên việc trả lời câu hỏi của Cốc huynh cần phải chờ đến khi tại hạ tự nguyện mới được.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng giận sôi gan.

Cổ Hoàn Bạch cũng tức giận quát:

- Cốc đại ca, nói cả nửa ngày trời, y nói toàn những lời vớ vẩn.

Triển Bá Tuấn lừ mắt cười khẩy:

- Triển mỗ không muốn nói chuyện với họ Cổ người, hãy câm mồm chó của người lại .

Cổ Hoàn Bạch đầu chịu được lời mắng thậm tệ của đối phương, Triển Bá Tuấn vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch đã nhanh như chớp lướt đến...

Bốp bốp, hai tiếng giòn giã, Triển Bá Tuấn mỗi bên má đã lãnh lấy một tát tai .

Đồng thời toét miệng mắng:

- Người mới chính là chó, người chẳng phải con người ...

Sự biến quá đột ngột, Triển Bá Tuấn một thân võ công mà không sao tránh khỏi hai cái tát tai chẳng nhẹ của Cổ Hoàn Bạch .

Gương mặt trắng trẻo của y lúc này mỗi bên đã hiện lên năm dấu ngón tay đỏ lừ .

Triển Bá Tuấn hai mắt như phún ra lửa, chòng chọc nhìn Cổ Hoàn Bạch , bỗng buông tiếng gầm vang, song chưởng cùng lúc bổ ra .

Đó chính là chiêu Thần Khóc Quỷ Gào có uy lực mạnh nhất trong tuyệt học sư môn Kinh Thần Thất Chưởng của y, chưởng thế mạnh đến mức có thể san non lấp biển.

Trong tiếng gió rít ghê rợn, Cổ Hoàn Bạch đã bị chưởng phong phủ trùm.

Cổ Hoàn Bạch tự tin vào võ công của mình vốn chẳng xem Triển Bá Tuấn ra gì, nên tuy biết rõ Triển Bá Tuấn sau khi bị tát tai, ắt sẽ tức giận xuất thủ công kích và hết sức hung mãnh.

Song y vẫn thản nhiên đứng đó đánh mặt dầu môi khinh miệt nhìn Triển Bá Tuấn cười khẩy .

Khi Triển Bá Tuấn phát chưởng lực ra, y vẫn không chịu lách tránh.

Đến khi chưởng lực gần chạm vào người, y mới phát giác chưởng lực đối phương hết sức quái dị lạ thường.

Cổ Hoàn Bạch giờ mới biết, võ công của Triển Bá Tuấn chẳng phải tầm thường, mình bởi khinh địch nên đã lâm vào tình thế nguy ngập.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn khác hẳn chưởng lực thông thường, khi phát ra cực kỳ hung mãnh, nhưng khi chạm vào người lại không hề gây thương tổn.

Cổ Hoàn Bạch biết đó là một môn võ học chí cao, phối hợp cả cương lẫn nhu, biến hóa khôn cùng, có thể đả thương người mà không hay biết tùy theo ý muốn của người phát chưởng.

Do đó khi y cảm thấy chưởng lực chạm người mà không hề có chấn động biết ngay không ổn, vội vận đề chân khí toan tung mình thoái lui ...

Nhưng đã muộn, chưởng lực Triển Bá Tuấn hết như một bức tường khí vô hình xoay quanh bao lấy Cổ Hoàn Bạch khiến y tắc bước cũng không xê dịch được.

Chiếc áo dài trắng của Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực cuốn tung, phát ra tiếng phàn phật liên hồi .

Lúc này trong ánh mắt Triển Bá Tuấn ngập đầy vẻ độc ác, những mày cười ghê rợn nói:

- Họ Cổ kia, người hãy thử xem thật ra ai là người , ai là chó ...

Hai tay thoáng vung động, lại gia tăng ba thành nội lực .

Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực dồn ép đến độ ngay cả hơi thở cũng cảm thấy khó khăn, bất giác nảy sinh độc niệm, móc ra một vật tuyệt độc và gần giọng quát:

- Súc sanh họ Triển kia, tiểu gia lấy mạng người .

Đồng thời tay y đã vung lên một chiếc kim thoa sáng lấp lánh.

Ngay khi ấy, Cốc Mộng Viễn đã lướt đến bên Cổ Hoàn Bạch , chộp giữ tay phải y lại .

Cốc Mộng Viễn xuyên qua chưởng lực Triển Bá Tuấn một cách dễ dàng thế này, chứng tỏ võ công của Triển Bá Tuấn hãy còn kém hơn chàng từ một bậc trở lên.

Cổ Hoàn Bạch trong khi tay phải bị Cốc Mộng Viễn nắm giữ thì áp lực xung quanh cũng tan biến bởi Cốc Mộng Viễn đứng bên cạnh, và ý định thí mạng của Cổ Hoàn Bạch cũng liền tức tiêu tan.

Huống hồ, ngọn Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa là môn ám khí mà tổ phụ nghiêm mệnh không được sử dụng, mình khó khăn lắm mới lấy trộm được, đâu chịu phí phạm như vậy .

Lúc này Triển Bá Tuấn chẳng những kinh khiếp trước võ công cao tuyệt của Cốc Mộng Viễn , mà cũng kinh khiếp trước ngọn kim thoa nho nhỏ trong tay Cổ Hoàn Bạch .

Y quả là một người tâm cơ trầm vững, khi nhận thấy tình thế không ổn, lập tức thu lượm ánh mắt thâm độc, triệt chưởng thoái lui, cười nói:

- Cốc huynh một thân cương khí thần công, tại hạ hết sức ngưỡng mộ !

Cốc Mộng Viễn cười khẩy:

- Không cần các hạ ca tụng.

Quay sang Cổ Hoàn Bạch nói:

- Hiền đệ hãy tạm lui ra, để ngu huynh trừng trị y cho !

Cổ Hoàn Bạch cất kim thoa vào, cười nói:

- Đại ca hãy cẩn thận, chưởng lực của y quái dị lắm.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Y không làm gì được ngu huynh đâu !

Cổ Hoàn Bạch gạt đầu cười, vừa định lui đến bên người áo đen...

Triển Bá Tuấn bỗng hướng về Cổ Hoàn Bạch ôm quyền cười hỏi:

- Cổ huynh đệ, vật vừa rồi có phải Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa không vậy ?

Cổ Hoàn Bạch chau mày:

- Phải thì sao ?

Triển Bá Tuấn cười :

- Vậy thì Cổ huynh đệ là môn hạ của Tà Hiệp rồi !

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát:

- Việc gì đến người?

Triển Bá Tuấn thật giỏi nhẫn nhịn, vẫn thản nhiên cười nói:

- Ân sư tại hạ có giao tình rất thâm hậu với Tà Hiệp tiền bối, Cổ huynh đệ đã là đệ tử của Tà Hiệp , chuyện vừa qua tại hạ xin tự nhận là mình đã xui rủi, và những mong Cổ huynh đệ cũng đừng để tâm chấp nhất.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng hừ lạnh lòng ;

- Tùy người ! Nếu không phục, lát nữa mà muốn tiểu gia tặng thêm cho hai cái tát tai, tiểu gia nhất định ban cho .

Lòng y dần hoài nghi về xuất thân và lai lịch của Triển Bá Tuấn, rất có thể là vị ma đầu lừng danh kia, nhưng vì không muốn Cốc Mộng Viễn hiểu lầm mình, nên y không tiện vạch trần.

Cổ Hoàn Bạch nói xong , lập tức quay người lui ra .

Triển Bá Tuấn không chút tức giận, quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Cổ huynh định động thủ quyết một phen cao thấp với tại hạ ư ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Các hạ cứ nêu ra cách đấu, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Theo tại hạ thì không cần thiết đâu .

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác ngẩn người .

Triển Bá Tuấn nói tiếp :

- Cốc huynh với tại hạ không có oán thù gì, nên chẳng cần phải gặp nhau bằng vũ lực, nếu như Cốc huynh nhất quyết động thủ thì tại hạ xuôi tay chịu đòn vậy .

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm ngơ ngẩn, chàng sao thể ra tay đánh một người không hoàn thủ kia chứ ?

Thế nhưng chàng vẫn không từ bỏ ý định bức hỏi về mục đích đến đây của Triển Bá Tuấn.

- Các hạ không muốn động thủ, tại hạ cũng rất đồng ý, nhưng nếu các hạ nhất quyết không chịu nói ra dụng ý đến đây thì tại hạ bắt buộc phải dùng đến vũ lực thôi .

Triển Bá Tuấn cười ha hả:

- Cốc huynh thật quá cố chấp !

Cốc Mộng Viễn cười khẩy:

- Các hạ dường như còn cố chấp hơn !

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh nhất quyết buộc tại hạ phải nói rõ ư ?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Nếu các hạ thành thật, chúng ta chẳng khó kết bạn với nhau .

Triển Bá Tuấn cân nhắc tình thế trước mắt, y biết nếu muốn thoát thân thì phải khiến cho Cốc Mộng Viễn tin mình mới được, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, tại hạ rất muốn kết giao với Cốc huynh, kể từ lúc này, tại hạ sẵn sàng thành thật trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Cốc huynh, nhưng ... nếu việc gì tại hạ thật sự không biết , những mong Cốc huynh đừng ép buộc mới được.

- Các hạ kể ra cũng khá sáng suốt đấy !

Triển Bá Tuấn cười gượng:

- Cốc huynh hỏi đi !

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng:

- Các hạ đến đây làm gì ?
- Tìm kiếm một người!
- Ai ?
- Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn rung động cõi lòng.

Nhất là người áo đen toàn thân run lên, hai tay nắm chặt bàn đá mới khỏi bị ngã ra đất.

Quy Đại Hóa trở to mắt, mặt đã kinh ngạc nhìn Triển Bá Tuấn, rồi ngoảnh lại nhìn người áo đen, ánh mắt đầy vẻ quan hoài .

Cổ Hoàn Bạch thì đứng yên bất động, chú tâm đứng giữ bên người áo đen.

Cốc Mộng Viễn định thần lại, trầm giọng nói;

- Các hạ nói vậy là không đúng sự thật rồi .

Triển Bá Tuấn nhướng mày:

- Cốc huynh dựa vào đâu mà nói vậy ?
- Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ tiền bối đã ngộ hại ở Vân Nam mấy năm trước rồi .

Triển Bá Tuấn ha hả cười to:

- Cốc huynh nói mới là không đúng sự thật đấy !

Cốc Mộng Viễn gần giọng:

- Các hạ khỏi quanh co , nếu không muốn nói thật hãy động thủ thì hơn.

Triển Bá Tuấn cười khẩy:

- Cốc huynh, Hạ Địch Cuồng không hề chết, tại hạ chính là phụng mệnh tìm kiếm ông ta .

